

ZPRAVODAJ ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHRATAVĚ

Ačkoli poznávací zájezdy do ciziny pořádáme již několik let, ten letošní v sobě skrývá hned dvě prvenství – dva autobusy a návštěvu Moritzburgu. Po rozdělení přihlášek v 7.- 9. třídách jsme chvíli uvažovali o tom, že akci zrušíme pro nezáměr. Nakonec nám bylo líto žáků, kteří přihlášky přinesli a na výlet se těšili. Proto jsme pozvali i šesté ročníky a rázem byla kapacita naplněna. Nyní jsme řešili opačný problém. Jeden autobus nestačí, tak jsme rychle doobjednávali druhý.

V pátek 14.12. v 7 hodin ráno z Chrastavy odjížděly dva autobusy směr Drážďany. Tentokrát jsme je však minuli a poprvé zamířili k zámku Moritzburg, kde se natáčela Popelka. Zamrzlým okénkem jsme nahlédli do stáje Juráška i tanečního sálu, prošli si výstavu týkající se právě této pohádky, a dokonce si někteří vyzkoušeli i různé kostýmy.

Rychlé doplnění energie v autobuse a už vystupujeme v centru Drážďan. Obdivujeme nádvoří a stavby Zwingru, z terasy shlédíme na řeku Labe a pak již stoupáme na věž kostela Frauenkirche, který byl při bombovém útoku za 2.světové války zničen.

Celý den zakončujeme na vánočních trzích. Vystaveným dobrotám téměř nikdo neodolal a batohy ztěžkly nakoupenými dárky.

Drážďany se postupně ponořily do tmy a osvětlený trh nikoho nenechal na pochybách, že se blíží Vánoce.

Viděli jsme krásné barokní stavby, prohlédli si místo, kde Popelka ztratila svůj střevíček, dozvěděli se nové informace z historie a umění, vyzkoušeli si své jazykové schopnosti při nakupování a anketě, někteří zhlédli i krutý, leč pravdivý film o bombardování Drážďan v únoru roku 1945.

V půl osmé večer se každý odebral domů s hlavou plnou zážitků a vzpomínek na tento náročný, ale nádherný den.

(K.Kašková)

Poznávací zájezd do Drážďan

Mikulášský běh do schodů (5. 12. 2018)

Letošní již čtrnáctý ročník Mikulášského běhu do schodů vyšel tentokrát přímo na den, kdy chodí Mikuláš s čertem. Pro běh se nám osvědčil způsob i organizace měření z předchozích let. Běhalo se ve dvou kolech, časy z jednotlivých kol se sčítaly a podle součtu se stanovilo celkové pořadí. Letošního ročníku se zúčastnilo celkem 36 žákovských běžců. Běžci museli překonat 79 schodů (navíc posledních 25 schodů má vyšší nášlap, takže je to opravdový záběr). Účastníci jsou rozděleni do šesti kategorií a letos se nám podařilo naplnit všechny: dívky 5.tř., chlapci 5.tř., dívky 6.-7.tř., chlapci 6.-7.tř., dívky 8.-9.tř. a chlapci 8.-9.tř. Všichni se velice snažili a dosahovali vynikajících výsledků, takže nakonec všichni dostali malou sladkou drobnost a první tři obdrželi diplomy a ještě něco navíc. Byla taky vyhlášena nejrychlejší schodařka. Stejně jako loni, ale s lepším časem, vyhrála Anna Machatá se součtovým časem 31,00s. A nejrychlejší schodař byl Marek Souček s časem 26,84s.

Nocování 7.A

Je pátek 30. listopadu a ve škole stále probíhají tripartity. My už je máme za sebou, a tak si můžeme užívat pocity klidu a uvolnění. Scházíme se v pět hodin plni elánu, obtěžkáni karimatkami, spacáky a velkými zásobami jídla. Dnes nás totiž čeká společné nocování ve škole.

Sedmnáct sedmáků během chvíle mění učebnu v jednu velkou noclehárnu a hernu. Na stolech se objevují krásné stolní hry a každý si vybírá podle své chuti. Hrajeme *Bang*, *Dixit*, *Activity*, *Dobble*, *Grabolo*, přemýšlíme nad geometrickými tvary a vytváříme je ze sítě atd. Ve družstvech bojujeme o to, kdo nejrychleji sebere tužku, u stolu trénujeme postřeh a snažíme se zachovat si obě ruce. Každý však netrpělivě očekává chvíli, kdy se uvolní tělocvična. Hurá, už je to tady! Začínáme vybikou a poté necháváme veškeré své síly u basketu. Na závěr se za pomoci elektronických čipů snažíme co nejdříve sesbírat kontroly ve správném pořadí 31-50, které jsou libovolně rozmístěné po tělocvičně. Někteří si ještě zkusí zlepšit čas ve druhém kole.

Rychle se převléknout, umýt, posilnit se a můžeme pokračovat. Někteří volí stolní hry, jiní zpívají s Kájovou kytarou. Ručičky hodin se zastavují na půl dvanácté. Zalézáme do spacáků a na tabuli začíná film *Po strništi bos*. Většinu postupně přemůže spánek, ale někdo vydrží až do konce a teprve v půl druhé uléhá ke spánku. Ráno se vůbec nechce vstávat. Uklízíme třídu a scházíme se u vynikající snídaně, kterou nám napekl Kája. Mňam!

Loučíme se a před devátou hodinou ranní už se škola noří do víkendového ticha.

(K.Kašková)

Bez pohádek si dětství vlastně ani nedokážeme představit. Na celém světě, ve všech dobách se dětem vyprávějí příběhy, které se ve skutečnosti nikdy neodehrály. Vystupují v nich bytosti a tvorové, které zatím žádný přírodovědec nezaregistroval, dějí se věci nadpřirozené a neuvěřitelné, odporující fyzikálním zákonům. Největší čas jim patří právě o Vánocích. Výtvarnou soutěž „Malujeme české pohádky“ pořádáme na naší škole po osmé. Ceny, výrobky z keramiky, jako tradičně připravily děti ze speciálních tříd pro své mladší spolužáky. Děti prvních, druhých, třetích a speciálních tříd malovaly na velkou čtvrtku libovolnou technikou svoji oblíbenou pohádku. Ve čtvrtek 13.12. 2018 proběhlo společné vyhodnocení a my jsme se dozvěděli jména vítězů.

I. TŘÍDY

1. místo DAVID HARTMAN FERDA MRAVENEČ 1.B
2. místo SAMUEL BRÁZDIL PAT 1.A
- 3.místo DANIELA DUŠKOVÁ MACH A ŠEBESTOVÁ 1.A

II. TŘÍDY

1. místo ANIČKA KRACÍKOVÁ VÍLA AMÁLKA 2.A
2. místo JÁCHYM ZIGUŠKA JAK JEL VÍTEK DO PRAHY 2.C
3. místo VÁCLAV KRACÍK S ČERTY NEJSOU ŽERTY 2.B

III. TŘÍDY

- 1.místo VIOLA ROTSCHELOVÁ MAXIPES FÍK 3.B
- 2.místo SÁRA KRŇANSKÁ PRINCEZNA SE ZLATOU HVĚZDOU 3.C

- 3.místo ANTONÍN HAJNA PAT A MAT 3.C

SPECIÁLNÍ TŘÍDY

MICHAL DĚDEK VČELKA MÁJA
MARUŠKA DEMETEROVÁ VÍLA AMÁLKA
DANIEL WITEK BOB A BOBEK

Dalších 29 dětí bylo odměněno pochvalným listem. Celkem tak bylo rozdáno 38 zvonečků, hvězdiček a prasátek.

D. Nováková

Výtvarná soutěž „Malujeme české pohádky“

Chrastavský výletník Čihadla a Dračí kámen

Máme za sebou jeden z nejdelších a nejkratších výletů do Jizerek. Listopadový patřil rašeliništím na Čihadlech, prosincový pak Dračímu vrchu v Radčicích.

V obou měsících jsme měli štěstí na počasí a neutrhli jsme žádné ztráty na oblečení. Troufám si poznamenat, že ani ztráty na životech ☺ Naopak. Do naší skupiny přibyli další dva turisté. Celkový počet družinových výletníků tedy stoupl ke konci kalendářního roku na rovnou čtyřicítku.

V listopadu jsme vyrazili od chaty Smědavy po červeně značené Štolpišské cestě, nejprve strměji, pak již pozvolna až ke kiosku Na Kneipě. Odtud nás zavedla asfaltová silnička k rašeliništi Na Čihadle. Vpravo při cestě jsme mohli zahlédnout Gackův pomníček. Na okraji rašeliniště stojí nová vyhlídková věž se 16 schody, z níž se nám otevřel pohled na velkou část vrchoviště s několika jezírky a kde se nacházel náš otisk.

Zimní prosinec nás zavedl pozvolným stoupáním z Kateřinského rozcestí na Dračí vrch. Pověst praví, že tu kdysi sídlil strašlivý drak, odtud pocházející název skaliska. Na jeho vrchol vedou schody se zábradlím, nabízející působivý rozhled do kraje. Po obkreslení hrací známky čekalo vánoční překvapení a prskavky.

Asi v polovině cesty stojí za zmínku pomníček U Červeného srdce, jako památka bitvy se Švédy nebo snad ne? Vydejte se zjistit sami

Do nadcházejícího roku bychom chtěli popřát našim malým výletníkům štěstí na počasí, hodně zdraví, trpělivosti a chuti do dalšího objevování. A nakonec dobré oblečení – až tady zjistí, jak je důležité ho mít pod stromčkem ☺

Maruška, Jirka, Renča, Pěťa, Káťa, Sonka, Alice, Hela

Florbalová základna v Chrastavě

První polovina roku se nese ve znamení sportovních soutěží, ať už je to fotbal, basketbal, házená nebo právě florbal. Ne dlouho se tento sport těší takové oblibě jako právě nyní. Škola má pokryté jak chlapecké tak dívčí kategorie každého věku. Na tréninky dochází přes stovku dětí. Někteří chodí kvůli zábavě, kamarádům, rodičům jiní zas chtějí být úspěšní, získávat medaile nebo stát na stupních vítězů ☺ Ať už je důvod jakýkoli, žádný není špatný. Jsme rádi, že se sportu věnují a také je to baví.

Děvčata se od začátku roku zúčastnila hned třech turnajů. Obě starší kategorie (6.-7. třída a 8.-9. třída) skončily v okresním základním kole na prvním místě a postoupili do dalšího okresního finálového kola a nejmladší prvostupňová (3.- 4. třída) získala 2. místo, bohužel bez postupu. Chlapci měli smůlu na soupeře a získali také 2. místo nepostupové. Nejstarší dívky pak z finálového kola přivezly krásné 2. místo se stříbrným pohárem, a mladší druhostupňová děvčata uhrála 4. místo.

Rozhodně v „našich“ dětech podporujeme a pěstujeme zásady fair play, týmovou a kamarádskou atmosféru a přesvědčení, že ne vždy je důležitá výhra.

Přejeme všem našim svěřencům chuť nadále sportovat, zdokonalovat se, rozvíjet své schopnosti, dovednosti, spolupráci a nakonec do nového roku: SPORTU ZDAR, TELEVIZI ZMAR!!!

Helena Šťastná

VÁNOČNÍ AKADEMIE POPATNÁCTÉ

Letošní školní Vánoční akademie oslavila malé výročí. Byla už v pořadí patnáctá. V jejím úvodu tradičně zazněla slova pana ředitele, který pak předal mikrofon moderátorské dvojici Elišce a Martinovi Brodským. Ti rozjeli maraton různých vystoupení.

Diváci v nabytém hledišti shlédli roztomilá pásma medvídků a skřítků z prvních tříd. Následovalo několik tanečních vystoupení, která nacvičili žáci jak prvního, tak i druhého stupně. Během odpoledne ještě zazněly vánoční básničky a písničky z pohádek v podání třídy III. A. Zajímavé bylo rytmické vystoupení Obwisana, které předvedla VII. C. Vánoční akademii už tradičně završil kledami školní pěvecký sbor Jiříčky.

Děkujeme rodičům i prarodičům, kteří se dokázali v předvánočním shonu zastavit a přijít podpořit naše účinkující. Děkujeme také všem organizátorům, kteří se postarali o hladký průběh celého projektu.

VI. Kollmannová

ČERTÍ ŠKOLA

I čertíci mají svou školu. Koná se sice jen jednou do roka, ale čertí vlastně ani víc nepotřebují.

Tentokrát se všichni rohatí kluci a holky sešli ve třídě III. B, aby během dopoledne prokázali své znalosti a dovednosti z jazyka, matematiky, čtení i čertí tělesné výchovy. Soutěžilo se o nejdelší jazyk, a také o největší bublinu ze žvýkačky. Lovila se vyjmenovaná slova v rybníčku, počítaly se lentilky. Skládaly se obrázky, nalepovalo se, vystříhovalo se.

Naše čertíky přišli také navštívit starší kolegové i s Mikulášem a anděly. Byli moc hodní, nikoho s sebou neodnesli a ještě nám nadělili bonbóny.

Letošní čertí školu všichni zvládli a vůbec nikdo nepropadl.

Vl. Kollmannová

Dědovy vzpomínky na srpen 1968

Můj děda Josef v té době byl na vojně. Jako dvacetiletý voják vykonával základní vojenskou službu na letišti v Plzni.

21. srpna v šest hodin ráno slyšeli v rádiu, jak vojska Varšavské smlouvy vpadla na území Československa. Po vyslechnutí této zprávy vyšli před budovu kasáren. V tu chvíli přijížděly obrněné vozy. Ty přerazily závoru a dojely na letištní plochu. Děda s dalšími vojáky nevěřil tomu, co viděl. Nikdo nevěděl, jestli je to jen vojenské cvičení nebo začíná válka. Všude vládł hrozný zmatek. Dostavil se strach a pocit nejistoty. Ruští vojáci, navigátoři, se samopaly obsadili řídicí věž. Naše vojáky vyhodili ven. Pak začala přistávat letadla MIG – 21. Během chvilky bylo letiště obsazené. Potom přistávala nákladní letadla. Celé letiště obklíčily tanky, které přijely z Karlových Varů. Československá armáda měla rozkaz nebojovat. Nikdo nesměl z kasáren ven.

Někteří naši vojáci se ruských vojáků ptali, proč přijeli. Ti ale ani nevěděli, kde jsou. Mysleli si, že jsou v Německu na cvičení. Tři ruští vojáci, když se dozvěděli, že jsou v Československu, proti sobě namířili zbraň a spáchali sebevraždu. Měli nás za své bratry a nechtěli nás okupovat.

Jsou události, na které se nedá zapomenout. Mělo by se o nich víc mluvit, aby se historie neopakovala.

Sabina Kredbová, VIII.B

Liberec před 100 lety

Letos jsme 28. října slavili 100 let od založení samostatného Československa.

Prababička mi ale vyprávěla, že tady na severu se tehdy moc neslavilo. Prý tady zůstali bydlet Němci a našemu kraji se říkalo „Německé Čechy“.

O několik let později začala hospodářská krize a s ní vysoká nezaměstnanost. To způsobilo obrovské rozdíly mezi bohatými a chudými. Bohatí žili v luxusu, jezdili v autech, vlastnili továrny. Chudí lidé pro ně pracovali za velice nízkou mzdu. Ta jim sotva stačila na základní potraviny a skromný život.

Třeba prababička si pamatuje, že maso měli jen výjimečně, většinou jen polévku a chleba nebo suché brambory. Nikdy neměla ani kolo, ani lyže. Panenku měla jen jednu a tu má dodnes vystavenou na skříní.

Volného času moc nebylo, protože se pracovalo i v sobotu. Ale vzpomíná, jak se chodilo na dlouhé procházky do okolí, na rozhledny. Ráda si prohlíží stará lepopera a pohledy, které prababička dodnes má.

Její vyprávění poslouchám ráda. Je až neuvěřitelné, jak se žije dnes.

Monika Resselová, VIII.B

Vzpomínka mé prababičky

Příhody, které vám budu vyprávět, se udály za druhé světové války. Znam je z vyprávění své babičky, která se narodila v roce 1948, a té je zase vyprávěla její maminka, tedy moje prababička..

Moje prababička pocházela ze Lvova a její první vzpomínka je o tom, jak za války šila ložní prádlo pro různé zákazníky. Jednoho dne přijela i ke statku, který vlastnili Ukrajinci. Když zjistili, že má prababička mluví polsky, jelikož byla polské národnosti, chtěli jí ublížit, a dokonce za ní běželi se sekýrou. Podařilo se jí utéct až k mostu, kde partyzáni chystali bombový útok na německý vlak. Velitel jí pomohl tak, že jí zajistil odvoz nákladním vozem zpět do Lvova.

Druhá příhoda je tom, jak se má prababička vracela z trhu, kde vyměnila ložní prádlo za bochníky chleba. Cestou domů procházela kolem pracujících zajatců, převážně Židů, kteří opravovali koleje. Má prababička jim chtěla dát bochníky, ale dozorčí ji praštil pažbou zbraně do hlavy. Naštěstí za tento čin nezaplatila životem.

Edgar Guerrero, IX.C

